

Skal Norge innvikles i krigspolitikken?

To artikler av VIDKUN QUISLING.

Første artikkel

Det var naturlig å vente at det rundt om i landene, og ikke minst i vårt marxist- og venstreredne Norge med dets utbredte velmenende og naive innstilling til hårde internasjonale kjensgjerninger, vilde være en rekke mennesker som i likhet med vår statsminister synes det er stortart at Sovjetveldet nu er trygt bragt inn og forankret i Folkeforbundets havn.

Imidlertid har jeg for min del på forskjellig vis fått det bestemte inntrykk at hr. Mowinckels beagelstring over bolsjevikenes optagelse i Folkeforbundet, som han og de andre borgerlige partiers representanter er implisert i, den deles slett ikke av så mange som en kanskje skulde ha antatt.

Når statsminister Mowinckel således 20. ds. uttalte til Norsk Telegrambyrås korrespondent i Genève at „de nordiske stater og ikke minst Norge, har med stor tilfreds-
het og glede stemt for Sovjet-Samveldets optagelse i Folkeforbundet i full forvisning om at medlemskapet vil medføre at Samveldet føler sig sterkere forpliktet til å arbeide for fredens trygging

Ingen gjenklang i det norske folket. Statsministeren vilde kommet de virkelige forhold nærmere om han i sin uttalelse istedetfor til „Norge“ hadde referert alene til sig selv og de andre borgerlige partiers representanter som er implisert i denne affæren samt til den marxistiske arbeiderledelse. Jeg føler mig overbevist om at Norge, det overveldende flertall av det norske folket, på ingen måte deler Mowinckels store tilfreds- og glede over den triumf og triumf som vår utenrikspolitikk har vært med å hjelpe bolsjevikene til. Iallfall vil de ikke gjøre det efter nærmere ettertanke.

For de fleste tenkende mennesker i dette landet og ikke minst velmenende fredsvener, fremstiller sig nemlig i denne forbindelse en rekke usikre og betenkelige spørsmål. Og selv de uskyldige redder som ikke skjønner sig på politikk i almindelighet og ikke på utenrikspolitikk i særdeleshed, har en beklemmende følelse av at det siste endelige svaret på disse gene-

rende spørsmål til den som bestemte forklædte ulven i folkeforbundets seng, vil bli det samme som i eventyret: For bedre å kunne spille dig, mitt barn!

Bare de som ikke kjenner hver-
ler verdenshistorien og dens store makter, kan i likhet med lederen av den norske utenrikspolitikk innbille sig at nu har de fanget inn bolsjevikene i et sakklig mellomfolkelig samarbeid og styrket Folkeforbundets stilling. Bolsjevikene er folk som kjenner sin interesse og vet å ivareta dem. Og når Sovjetsamveldet, som er et redskap for den marxistiske verdensrevolusjon, er gått inn i Forbundet, så er det selvfølgelig ikke for forbundets smukke sines skyld, men ene og alene for å vareta sine egne interesser. Og de er temmelig nølaktig det motsatte av det som skulde være Folkeforbundets oppgave og mål.

Bolsjevikstyret har som bekjent tidligere alltid stillet sig til det ytterste avviseende likeoverfor Folkeforbundet. I bolsjevikenes presse, taler og bøker, likesom i deres ekko i Norge, det såkalte Norske Arbeiderpartiet og kommunistpartiets resousjoner og uttalelser, har forbundet alltid vært fremstillet som en liga av de kapitalistiske og imperialistiske røvere med til hovedoppgave å bekjempe Sovjetveldet og den truende verdensrevolusjon.

Det var først da Folkeforbundet omsider skulde ta fatt på sin egentlige oppgave — så langt råd er å forebygge krig — og konferansen om den umulige nedrustning skulde begynne at fristelsen til å fiske i tørt vann blev for sterk for dem. Bolsjevikene deltok da som bekjent i konferansen som de mest nderlig overbeviste advokater for en radikal nedrustnings- og fredspolitikk, og mange — både statsmenn og godfolk rundt om i landene — lot sig dupere av disse ulver i fåreklær. Og når bolsjevikene nu også lar sig føre til sete i forbundets forsamling og råd, så kan vi være like fullt forvisset som hr. Mowinckel og hans kolleger om et denne hel-omvendning har bolsjevikene ikke gjort for som hr. Mowinckel sier å „føle sig

stærkere forpliktet til å arbeide for fredens trygging og fremme“, men utelukkende fordi de under de foreliggende omstendigheter med det mener best å fremme verdensrevolusjonens sak, som de er fanatiske og uomvendelige folkjempere for.

Det er som bekjent særlig utviklingen i det fjerne Østen og i Tyskland som i forbindelse med de stadig uovervinnelige indre vanskeligheter i Russland har bragt bolsjevikstyret til å ta dette skritt som for få år siden fremstillet sig som utenkelig. Japan er gått ut av forbundet, og bolsjevikene mener da at det er fordelaktig for dem å ha forbundet på sin side i den ulmende konflikt i Østen for derved ytterligere å isolere og svekke Japan materielt og moralsk i den kommende krig som de av alle krefter forbereder sig til: diplomatisk, militært og ved revolusjonært undergravningsarbeid i Kina og Japan. Salget av den øst-kinesiske jernbane er ingen endelig løsning på spørsmålet Russland og Japan i Østen.

For det annet føler Sovjetveldets revolusjonspolitikk sig på det dypeste rammet og truet av utviklingen i Tyskland og av nasjonal-socialismens voksende maktpotensial i Mellom-Europa. Men i Europa ellers, i Østen, bolsjevikene føler sig ikke bare rammet og truet ved tingenes for dem ugunstige utvikling. De har alltid hyldet regelen at angrep er det beste forsvar, og med sin store forbyrterenergi ser de at situasjonen ikke bare rummer farer, men også store muligheter for dem som forstår å snu sig. På den ene side har nasjonal-socialistenes seier avgjørende kryssset bolsjevikenes revolusjonære planer i Mellom-Europa, og bolsjevikene i Russland og følgelig deres kolleger og redskaper også i Norge frykter intet så meget som at Tyskland skal friske til til et nytt sterkt og sundt nasjonalt liv under nasjonal-socialismens ledelse, fordi dette vilde være døden for deres egen falske og fordervelige læres makt over de forvillede og bedragne massers sinn. Et slikt kjempebevis ad oculos i Europas hjerte for at et ikke-marxistisk system overvinner verdenskrisen, vilde for all verden kullkaste alle Marx's og Lenins teorier og sette punktum for verdensrevolusjonens videre fremmarsj. Det gjelder der-

for for bolsjevikene å mobilisere alle krefter for å hindre et slikt resultat i Tyskland og for å undergrave nasjonal-socialismens stilling innad og utad. Så meget mer som de vet at kan de få has på Tyskland og nasjonal-socialismen, så har de også vunnet det største slag for verdensrevolusjonens utbredelse. I nylige direktiver fra den med Sovjetveldet organisk forbundne kommunistiske internasjonale kreves derfor også at alle midler skal settes inn på å styrte Hitler for dermed mest virksomt å fremme den kommunistiske revolusjon i Europa; ti, sies det, „det er utenfor tvil at i et land som Tyskland vil fascismen bare kunne avløses av proletarietets diktatur“.

For å opnå dette resultat går bolsjevikene gjerne i lag („enhetsfront“) både med den jødiske heifinans, med katolske geistlige, med de „imperialistiske røvere“, med de sosial-demokratiske „social-forrædere“, ja med fascismen selv. Av den grunn passer det dem også nu å gå inn i Folkeforbundet, som Tyskland er ute av, og som bolsjevikene tidligere har overøst med skjellsord, hvis make en bare finner i de kommunistiske ordbøker.

Men det er mer enn naivt for norske borgerlige politikere å ville få sig og andre til å tro at man ved å støtte et slikt skritt skulde tjene Folkeforbundet eller den sak som forbundet skulde arbeide for. Vi har sett hvorledes alle de tidligere forsøk som har vært gjort på å få bolsjevikene inn i nasjonenes verdensfelleskap, har vært totalt mislykket, forsåvidt som de alle bare har bidratt til å styrke bolsjevikene og til å svekke den øvrige verdens motstandskraft mot disse alle na-

sjoners dødelige fiender. Slik vil det også nu gå. Sovjetveldets innbydelse til Folkeforbundet og det stormakts spill som har gjort dets optagelse mulig, kan ikke annet enn bringe forvirring i sinne og i forbundets arbeid. Sovjetveldets optagelse i Folkeforbundet er en vinning ikke for verdens organisasjon og fredelige utvikling, men for verdensrevolusjonspolitikken. Samtidig — og det er vel det mest betenkelige — fremtrer Folkeforbundet nu i en isøfallende og truende grad ikke lenger som et folkenes forbund men som en bestemt europeisk stormaktsgruppering.

Som bekjent har den nuværende franske utenriksledelse — forøvrig langtfra med enstemmig støtte av den offentlige mening i Frankrike — funnet at Frankrike og bolsjevikenes interesser i flere retninger går så langt sammen, at Frankrike og Sovjetveldet nær sagt har alliert sig, og at det er den franske utenriksminister Barthou som har vært primus motor til å få verdensrevolusjonene stat inn i den liga hvis ideelle mål er høitidelig erklært å være folkenes frihet og fred.

Frankrike og Sovjetveldet mener begge å kunne bruke Folkeforbundet til å holde det opstigende Tyskland, som de begge frykter, i ave. Og de mener begge å kunne bruke den annen for sine mål. Likesom solkongen Ludvig 14de i sin kamp for hegemoniet i Europa brukte tyrkerne mot Østerrike og det gamle tysk-romerske rike, vil Barthou nu bruke bolsjevikene mot „det tredje rike“. Likesom det republikanske Frankrike før verdenskrigen allieret sig med det autokratiske Russland mot Tyskland, allierer det kapitalistiske og borgerlige Frankrike sig nu med det kommunistiske Russland mot den gamle fiende, og besørger med naive neutralers hjelp sin bundsforvandelse inn i folkene råd og forsamling.

Nu er det vel ikke Frankrike mening å kopiere også det keiserlige Tysklands eksempel fra verdenskrigen og hjelpe til å bolsjevise Tyskland likesom Tyskland sin tid Russland, og derved forderve Europa. Så langt går franskmennene ikke. De betrakter ut fra sit synspunkt revolusjonsspørsmål som et spørsmål av annen rang for Frankrike sammenlignet med det tyske spørsmål. De mener å kunne holde overtaket i leken med den r

ve at „de nordiske stater og ikke minst Norge, har med stor tilfredshet og glede stemt for Sovjet-Samveldet og for den av Sovjetstatene utgitte Proklamasjon om Folkeforbundet i full forvisning om at medlemskapet vil medføre at Samveldet føler sig sterkere forpliktet til å arbeide for fredens trygging og for den økonomiske og kulturelle sammenheng i det norske folkets. Statsministeren vilde kommet de virkelige forhold nærmere om han i sin uttalelse istedetfor til „Norge“ hadde referert alene til sig selv og de andre borgerlige partiers representanter som er implisert i denne affæren samt til den marxistiske arbeiderledelse. Jeg føler mig overbevist om at Norge, det overveldende flertall av det norske folket, på ingen måte deler Mowinckels store tilfredshet og glede over den triumf og triumf som vår utenrikspolitikk har vært med å hjelpe bolsjevikene til. I alle fall vil de ikke gjøre det etter nærmere ettertanke.

For de fleste tenkende mennesker i dette landet og ikke minst velmenende fredsvenner, fremstiller sig nemlig i denne forbindelse en rekke usikre og betenkelige spørsmål. Og selv de uskyldige redhetter som ikke skjønner sig på politikk i almindelighet og ikke på utenrikspolitikk i særdeleshed, har en beklemmende følelse av at det siste endelige svaret på disse gene-

oppgave og mål. Bolsjevikstyret har som bevis på sin styrke og på det ytterste avvisende likeoverfor Folkeforbundet. I bolsjevikenes presse, taler og bøker, ilkesom i Norge Arbeiderpartiet og kommunistpartiets resonsjoner og uttalelser, har forbundet alltid vært fremstillet som en liga av de kapitalistiske og imperialistiske røvere med til hovedoppgave å bekjempe Sovjetveldet og den truende verdensrevolusjon.

Det var først da Folkeforbundet omsider skulde ta fatt på sin egentlige oppgave — så langt råd er å forebygge krig — og konferansen om den umulige nedrustning skulde begynne at fristelsen til å fiske i vært vann blev for sterk for dem. Bolsjevikene deltok da som berørt i konferansen som de mest inderlig ovenbeviste advokater for en radikal nedrustnings- og fredspolitikk, og mange — både statsmenn og godfolk rundt om i landene — lot sig dupere av disse ulter i fåreklær. Og når bolsjevikene nu også lar sig føre til sete i forbundets forsamling og råd, så kan vi være like fullt forvisset som hr. Mowinckel og hans kolleger om at denne hel-omvendning har bolsjevikene ikke gjort for som hr. Mowinckel sier å „føle sig

den øst-kinesiske jernbane er ingen endelig løsning på spørsmålet Russland og Japan i Østen.

For det annet føler Sovjetveldets revolusjonspolitikk sig på det dypeste rammet og truet av utviklingen i Tyskland og av nasjonal-sosialismens voksende maktstilling i Melllem-Europa. Men i Europa likesom i Østen, bolsjevikene føler sig ikke bare rammet og truet ved tingenes for dem ugunstige utvikling. De har alltid hyldet regelen at angrep er det beste forsvar, og med sin store forbyrterenergi ser de at situasjonen ikke bare rummer farer, men også store muligheter for dem som foretar å smø sig. På den ene side har nasjonal-sosialistenes seier avgjørende krysset bolsjevikenes revolusjonære planer i Melllem-Europa, og bolsjevikene i Russland og følgende deres kolleger og redskaper også i Norge frykter intet så meget som at Tyskland skal friske til til et nytt sterkt og sunt nasjonalt liv under nasjonal-sosialismens ledelse, fordi dette vilde være døden for deres egen falske og fordervelige læres makt over de forvillede og bedragnede massers sinn. Et slikt kjempebevis ad oculos i Europas hjerte for at et ikke-marxistisk system overvinner verdenskrisen, vilde for all verden kullkaste alle Marx's og Lenins teorier og sette punktum for verdensrevolusjonens videre fremmarsj. Det gjelder der-

re“, ja med fascismen selv. Av den grunn passer det dem også nu å gå inn i Folkeforbundet, som Tyskland er ute av, og som bolsjevikene tidligere har overvært med skjellsord, hvis make en bare finner i de kommunistiske ordbøker. Men det er mer enn naivt for norske borgerlige politikere å vilde få sig og andre til å tro at man ved å støtte et slikt skritt skulde tjene Folkeforbundet eller den sak som forbundet skulde arbeide for. Vi har sett hvorledes alle de tidligere forsøk som har vært gjort på å få bolsjevikene inn i nasjonenes verdensfellesskap, har vært totalt mislykket, forsåvidt som de alle bare har bidratt til å styrke bolsjevikene og til å svekke den øvrige verdens motstandskraft mot disse alle na-

sig, og at det er den franske utenriksminister Barthou som har vært primus motor til å få verdensrevolusjonene stat inn i den liga hvis ideelle mål er høitidelig erklært å være folkenes frihet og fred.

Frankrike og Sovjetveldet mener begge å kunne bruke Folkeforbundet til å holde det opetigende Tyskland, som de begge frykter, i ave. Og de mener begge å kunne bruke den annen for sine mål. Likesom solkongen Ludvig 14de i sin kamp for hegemoniet i Europa brukte tyrkerne mot Østerrike og det gamle tysk-romerske riket, vil Barthou nu bruke bolsjevikene mot „det tredje rike“. Likesom det republikanske Frankrike før verdenskrigen allierte sig med det autokratiske Russland mot Tyskland, allierer det kapitalistiske og borgerlige Frankrike sig nu med det kommunistiske Russland mot den gamle fiende, og besørger med naive nøytrales hjelp sin bundsforvaltning inn i folkenes råd og forsamling.

Nu er det vel ikke Frankrikes mening å kopiere også det keiserlige Tysklands eksempel fra verdenskrigen og hjelpe til å bolsjevitere Tyskland likesom Tyskland i sin tid Russland, og derved forderve Europa. Så langt går franskmennene ikke. De betrakter ut fra sitt synspunkt revolusjonsspørsmålet som et spørsmål av annen rang for Frankrike sammenlignet med det tyske spørsmål. De mener å kunne holde overtallet i leken med den revolusjonære ild, selv om spillet skulde drives til det ytterste. Men de vil isolere Tyskland, holde det i tomme, og i tilfelle av at det driver til krig, kunne bruke mot det hele forbundsapparatet, også den røde armé. Men hvem garanterer at det ikke da blir bolsjevikene som trekker det lengste strå i dragkampen, og hvorfor skal Norge i det hele tatt være med å rekke en hjelpende hånd til en slik politikk?

Vidkun Quisling.